

Hoek, Zondag 11 december 2016, 14.30 uur.

Opening nieuwe kerk na de brand.

Derde zondag van Advent, zondag 'Gaudete', Verblijd u!

Orgelspel

Woord van welkom door de ouderling van dienst

Bij de liturgische schikking: dromen – van vrede
 de wereld – omgekeerd
 een nieuwe begin – puur bloeit de lelie
 voor wie het ziet – Gods rijk
 breekt door het – donker

Goede God, versterk in ons – de hoop
 dat het kan – de wereld
 omgekeerd

Dienst van de VOORBEREIDING

Zingen, aanvangslied: 'Dit huis, een herberg onderweg' (zo mogelijk staande)
 Uit: Zingend gezegend, melodie Psalm 84

Moment van stilte en inkeer

Bemoediging en Groet

Ook vandaag, op dit bijzondere moment,
in deze dienst op zondag 'Verblijd U',
mogen we horen dat

Onze hulp en onze verwachting is in de naam van de Heer,
Schepper van Hemel en aarde, van orde in de chaos,
Hij is trouw, in eeuwigheid,
Nooit laat hij los het werk van zijn handen

Genade zij u en vrede,
Van God de Vader,
van Jezus Christus de Heer,
door de Heilige Geest.
Amen

Woorden op de drempel

Zondag 'Verblijd U'. Wat een feest om hier te zijn vanmiddag. Met zovelen. Een mooie openingsmiddag was het vrijdag. Veel bezoekers met mooie ontmoetingen gisteren..... en nu met zovelen uit dorp en gemeente en gasten deze feestelijke eredienst ter gelegenheid van de opening van dit nieuwe kerkgebouw.

Een viering die telkens zal raken aan het bijzondere van deze dag, dit weekend, maar, en daar hebben we bewust voor gekozen, ook in zekere zin gewoon de eredienst van de gemeente op deze derde zondag van advent. Met het project van de kinderkring. Met de lezing van Jacobus die vandaag op het rooster staat. En met de derde kaars die branden mag...

Aansteken van de kaars voor de kinderkring en de derde Adventkaars,
door Britt Verschueren

Derde kaars, je licht is sterk,
Gods woord van hoop klinkt in de kerk.
Teken van toekomst is gaan branden,
een nieuw begin is nu op handen.

Maar naast het doorgaande van de zondagen van advent, ook het bijzondere. Zo is bijvoorbeeld ter voorbereiding op deze dienst een groepje mensen, kinderen en iets ouderen, een paar weken terug een middag bezig geweest in een schilderworkshop. Met verf en kwast vertrouwden ze toe aan het doek de beelden, de gedachten die opgeroepen werden door een van de lezingen en de tekst van een lied dat we zo gaan zingen. En twee van die werkstukken staan hier. En de makers ervan wil even naar voren vragen, Joni en Michiel.

Zingen: 'In de Bloembol is de krokus' Lied 982

Een feestelijke dienst maar ook vandaag vieren we dit feest te midden van een wereld waar een heleboel aan de hand is. In de grote wijde wereld maar ook in de kleinere kringen van gemeente, familie en vrienden. In de grote wereld vandaag weer vreselijke berichten. Tientallen doden bij opnieuw een aanslag in Istanbul, in Nigeria een kerk ingestort, 160 doden. Aanslag op een Koptische kerk bij Cairo. Tientallen dodelijke slachtoffers.

Voor de nood van mens en wereld, willen we God aanroepen om ontferming.

Gebed om ontferming waarin verwerkt telkens een couplet van
'O kom, o kom, Immanuel' gezang 125 LvdK

Goede God, bron van Licht en Leven,
dit is een dag van grote blijdschap
vreugde om wat ons gegeven is als gemeente,
dit nieuwe huis, met liefde opgebouwd,
dit gastenhuis voor jong en oud.
Een dag van grote blijdschap
En tocher zijn, ook vandaag, zoveel dingen
die verdriet geven,
in de grote wereld waarin wij leven, in ons eigen bestaan,
daarom roepen wij, kyrie eleison: Heer ontferm u

O kom, o kom, Immanuël,
Verlos uw volk, uw Israël,
Herstel het van ellende weer,
Zodat het looft uw naam, o Heer!
Weest blij, weest blij, o Israël!
Hij is nabij, Immanuël!

O God, wij weten ons door u geroepen
te leven in vrede en met mededogen voor wie onze hulp vraagt.
Maar om al de vijandschap
de onverschilligheid,
de hardheid onder mensen
roepen wij kyrie eleison: Heer ontferm u

O kom, Gij wortel Isaï,
Verlos ons van de tyrannie,
Van alle goden dezer eeuw,
O Herder, sla de boze leeuw.
Weest blij, weest blij, o Israël!
Hij is nabij, Immanuël!

O God, wij horen de belofte:
De Heer is nabij – Hij komt, Advent.....
maar om alles wat ons te na komt,
dreigend of vervreemdend,
om alles waardoor u verder weg lijkt dan ooit
roepen wij kyrie eleison: Heer ontferm u

O kom, o kom, Gij Oriënt,
En maak uw licht alom bekend;
Verjaag de nacht van nood en dood,
Wij groeten reeds uw morgenrood.
Weest blij, weest blij, o Israël!
Hij is nabij, Immanuël!

O God, wij horen de bemoediging: vreest niet
maar om de lasten van gisteren
de zorgen van vandaag
en de angsten voor morgen
roepen wij Kyrie eleison: Heer ontferm U

O kom, Gij sleutel Davids, kom
En open ons het heiligdom;
Dat wij betreden uwe poort,
Jeruzalem, o vredesoord!
Weest blij, weest blij, o Israël!
Hij is nabij, Immanuël!

o God, wij bidden u: Ontferm u.
Niet om wonderen bidden we,
maar om vrede, om uw lieve vrede
die alle verstand te boven gaat
en onze harten en gedachten kan behoeden
in deze donkere dagen,
in deze dagen van de komst van uw licht,
wij roepen u aan o God: Heer ontferm u

O kom, die onze Heerser zij,
In wolk en vuur en majesteit.
O Adonai die spreekt met macht,
Verbreek het duister van de nacht.
Weest blij, weest blij, o Israël!
Hij is nabij, Immanuël!

Dienst van het WOORD

Zondagsgebed

Komt tot ons, o Heilige Geest,
Goede Geest van de Levende God,
U die woorden van hoop laat klinken
voor mensen die verlangend uitzien naar uw komst.
Laten uw woorden werkelijk vrede naderbij brengen,
Waarnaar de wereld zo verlangt,
en doe ons zo ervaren wie U voor ons bent,
vandaag en alle dagen die komen.
Door Christus, onze Heer, Hij die komt.
Amen

Met de kinderen

*Stel je voor dat overal vrede komt
stel je voor dat mensen een nieuw begin kunnen maken
dat mensen wachten op de komst van de Heer
stel je voor dat alles goed komt
en jij maakt het mee!*

Zingen: Een ster laat mensen weten:
projectlied Kind op Zondag, melodie lied444

ADRI-ANNE BIESHEUVEL MET DE KINDEREN BIJ HET PROJECTBORD

Inleiding op de lezingen

Zowel voor afgelopen vrijdagmiddag als voor vandaag is de keuze voor de lezingen en liederen gemaakt door een aantal gemeenteleden die deze diensten hebben voorbereid. Een vrije keuze maar met in gedachten natuurlijk het bijzondere van deze dag. Voor wie er vrijdagmiddag niet bij was, toen ging het over de bouw van de tempel van Jeruzalem. We lazen 1 Koningen 8, het gebed van koning Salomo bij de inwijding. “Zou U o God, God werkelijk op aarde kunnen wonen” sprak Salomo. “Zelfs de hoogste hemel kan u niet bevatten, laat staan dit huis dat ik voor u heb gebouwd”.

En Salomo bad: “Wees dag en nacht opmerkzaam op wat er gebeurt in deze tempel, de plaats waarvan u zelf hebt gezegd dat daar uw naam zal wonen.”

En de tempel, hij maakte nog een aantal jaren gloriетijd van koning Salomo mee. Zijn roem strekte zo ver dat zelfs de koningin van Seba eens op bezoek kwam. En natuurlijk, ze bewonderde ook de tempel. En van haar geschenken werden nog eens nieuwe balustrades toegevoegd aan de toch al mooie tempel... Misschien moeten we bij het volgende staatsbezoek van Philip en Mathilde ze ook maar eens op de koffie vragen in Hoek...

Maar op zeker dag stierf Salomo en zijn zoon Rechabeam volgde hem op. Maar Rechabeam, hij was geen Salomo, hij had niet dat verbindende talent dat een koning nodig heeft, en binnen enkele jaren ging het mis, helemaal mis.

Het rijk viel uiteen en de generaties volgden zich op en van de koningen gold telkens weer: ze deden wat kwaad was in de ogen van de Heer...

En toen, op zeker dag trad een mens naar voren, geraakt door het Woord. De Tisbiet Elia. En Elia sprak... Voor geen kleintje vervaard ging hij de confrontatie met koning Achab aan en met de profeten van Baal.... Werkelijk een Godsman die Elia, profeet van de Heer, man naar Gods hart.

En dan gaan we in de buurt komen van het verhaal uit 1 Koningen 19, Elia op de Horeb. Elia, de Godsman, zit er zwaar doorheen. Hij heeft een forse klus geklaard. Hij heeft zijn leven gewijd aan de zaak van God, en in dienst van God de Baäls verdreven. Maar nu? Hij dreigt het nu met zijn eigen leven te moeten bekopen. Wraak dreigt door Achabs vrouw Izebel. Hij slaat op de vlucht, de woestijn in. Verlatenheid. Waar heb ik het allemaal voor gedaan?

En toen... toen was het Anica die zomaar op de groepsapp van de tieners typte, als antwoord op mijn vraag: 'wie heeft een idee voor een lied, een muziekstuk voor de openingsdienst?': 'Ik wil wel 'Lijmen' zingen van Maaïke Ouboter'.

En ik luisterde en ik dacht.... een soulmate.... een zielsverwant, van Elia...

Wil je me lijmen als ik breek.....

'Lijmen' – Maaïke Ouboter

Anica Mol, begeleid door Wieke Biesheuvel op de piano.

Profetenlezing: 1 Koningen 19: 9b – 13

Zingen: 'Stilte' – Kithara

Gezongen door Anica Mol, Wieke Biesheuvel en Marianne van der Heijden, begeleid door Nadia de Bruijn, Jaap de Bruijn, Andrea van Hermon en Adri-Anne Biesheuvel.

Lezing uit de brieven: Jacobus 5: 7 – 10

lectrice: Kobi Heeringa

Acclamatie: U komt de lof toe,

Lied 339a

Verkondiging

Gemeente van onze Heer Jezus Christus,

Ik zou me kunnen voorstellen dat sommigen inmiddels denken: nou, ik was toch met een beetje andere verwachting naar deze kerkdienst gekomen. Een feestelijke

eredienst. Opening van het kerkgebouw. Ik had wat meer opgewekte, dankbare teksten en liederen verwacht. Maar wat nu? Een verhaal over Elia die zo'n beetje in een burn-out terecht schijnt gekomen te zijn. En prachtige liederen van de tieners maar toch vooral diepe tonen. Jacobus die vooral oproept geduldig te zijn. Nou, nou, even schakelen hoor.

Tja, in Hoek sta je wel vaker voor verrassingen zeg ik dan maar even voor de mensen die van buiten komen, maar in de gesprekken met de voorbereidingsgroep tekenden zich de raaklijnen met het verhaal van brand en wederopbouw in het geheel van de liturgie zich toch gaandeweg helder af.

In de dienst tot nu toe heb ik in de verbindende teksten ook al behoorlijk wat gezegd en alles bij elkaar vormen al die stukjes eigenlijk ook al een deel van de preek om zo te zeggen, zodat ik me nu op dit moment wil beperken. Er moet tenslotte ook nog een klein beetje tijd overblijven voor koffie en rondleiding straks. Al ga ik me na vrijdag natuurlijk nooit meer iets aantrekken van het horloge en de moeilijke diepe zuchten van Ko Dieleman...

De gemoedstoestand van Elia en de achtergrond daarvan is sterk naar voren gebracht door Anica en Wieke en ik heb er iets van verteld, ik laat dat nu verder voor wat het is.

Eigenlijk wil ik me nu vooral concentreren op een element dat mij sterk raakt in dit Koningenverhaal, dit profetenverhaal. En dat is dit: meestal gaat de aandacht vooral uit naar die verschillende vormen, verschillende manieren waarin God zich al dan niet zou kunnen en willen openbaren, bekend maken.

Is God in de krachtige wind? Nee God blijkt niet in de storm te zijn.

Is God in de aardbeving dan? Nee, ook niet in aardbeving.

Is God dan wellicht in het vuur? Die verzengende kracht van vuur waar we op die Nieuwjaarsdag 2015 met velen naar hebben staan kijken, wat een kracht, wat een geweld... Meer dan een eeuw... In een paar uur tijd weg gevaagd.

Maar ook daarin is God niet. God is in de stilte. We zongen het. U bent in de stilte aanwezig. U vult mij met Uw Woord in stilte.

Maar ik werd in de afgelopen weken vooral geraakt door die vraag die door God vlak voor al die waaiende winden en dat vuur en die beving en die stilte gesteld wordt: Elia, wat doe je hier? Elia, wat doe je hier?

En ik dacht: dat is God.

De vraag die klinkt aan een mens, aan Elia, aan mij: Wat doe je hier? Wat doe jij? En dan, als al die toestanden geweest zijn en uiteindelijk die prachtige woorden klinken: “Na het vuur klonk het gefluister van een zachte bries...” Dan, vervolgt het verhaal en wat denk je dat er dan komt: ‘toen Elia dat hoorde, sloeg hij zijn mantel voor zijn gezicht. Hij kwam naar buiten en ging in de opening van de grot staan en daar klonk een stem die sprak: “Elia, wat doe je hier?”

Ja dat is bijzonder. Eigenlijk, vind ik, ook humor. Beetje cynische humor. Elia op de vlucht, de woestijn in, naar de Horeb. In een grot. Daar zoekt hij, daar beleeft hij, ondergaat hij allerlei ervaringen. Wij zouden misschien zeggen spirituele ervaringen. Uiteindelijk een serene meditatieve stilte. Het gefluister van een zachte bries.

En dan: precies dezelfde vraag: Elia, wat doe je hier?

En, denk ik dan, ja uiteindelijk gaat het in het mens zijn dus om dat ene, om je die vraag te laten stellen, om die vraag toe te laten. Er je oren niet voor te sluiten door allerlei religie of ander gedruis maar je open te stellen voor de vraag: Wat doe jij hier? Wat is jouw taak? Of om het eens klassiek te zeggen: waartoe zijt gij op aarde?

En als ik dan denk aan Hoek, aan de Protestantse gemeente van Hoek, aan hoe we hier zitten met de beleving van de brand en de verwoesting van de kerk.... Wat een bijzondere belevenissen in twee jaar tijd. En wat een bijzondere gave dat we hier nu zijn in deze prachtige nieuwe kerk, met een nieuwe orgel..... Een super moderne video wall, we snappen al een beetje hoe het werkt..... Met onze gebrandschilderde ramen weer in volle glorie en wat hebben we nog niet meer aan zegeningen, we tellen ze... 1 voor 1. Maar ook na dat alles.... de vraag:

Wat doe je hier? Waar ligt jou, waar ligt jullie roeping, waar liggen jullie mogelijkheden om, met de woorden van het lied dat we straks zingen, 'de rechten des Heren te leren', 'het bevrijdende woord van God' vorm en inhoud te geven in en voor het dorp, de plek waar we wonen. Wat doe jij hier?

Nou is dat trouwens een vraag die we ons als gemeente een paar jaar geleden ook al eens hardop gesteld hebben. Velen hebben hem misschien al en anderen moeten hem straks bij het verlaten van de kerk zeker meenemen: De glossy, het magazine over de nieuwe kerk.

De foto op pagina 2 en 3 vind ik zelf wel erg fors uitgevallen en wat dat betreft zijn Henk en Ada er op bladzijde 19 een stuk bekaaid afgekomen. Maar ja, verschil moet er toch wezen!?

Danielle d'r pagina mag er trouwens ook zijn, bladzijde 25.

Maar goed, het gaat me nu toch even om die stukjes van Henk en Ada.

'Ondanks dat we een vergrijzende gemeente zijn, vindt 70 procent van onze gemeenteleden dat wij een missionaire gemeente moeten zijn... Het gaat er om wat je, vanuit het evangelie, voor mensen om je heen kan betekenen...

En een aantal voorbeelden waarin dat de afgelopen jaren een beetje lukte worden dan aangehaald. De scholendiensten, dat wat we konden en mochten beleven met en voor de vluchtelingen afgelopen jaar, diaconale acties.

Niet, althans zo voel ik het, om op de borst te kloppen van: zie ons nou eens goeie dingen doen, wij zijn toch wel heel goed bezig. Maar meer van: dit is de richting waarvan we voelen dat het een goede is. Een richting die voor de gemeente van Christus een begin van een antwoord kan zijn op de vraag: Wat doe jij hier? Wat is de kern van het kerk-zijn?

En dan liggen er de komende jaren, juist ook met dit nieuwe kerkgebouw denk ik grote mogelijkheden. Een uitstraling, gelet op de eerste reacties en de toeloop gisteren, een uitstraling van gastvrijheid en toegankelijkheid. Openheid, licht... Intentie om in en vanuit het kerkgebouw meer te gaan betekenen voor het dorp, zo mogelijk samen met de Gereformeerde Kerk vrijgemaakt, leden van de parochie en ieder ander die zich wil aansluiten bij de missie waaruit de gemeente leeft.

Aan Elia werd zowel voor als na de zogenaamde theofanie, godsopenbaring op de Horeb dezelfde vraag gesteld: Wat doe jij hier?

Aan ons wordt ook nu, evenals voor de brand en wederopbouw dezelfde vraag gesteld: Wat doe jij hier? Die vraag klinkt aan ons als gemeente en die klinkt ook aan mensen, ook aan mij persoonlijk. Wat doe jij?

En op dit persoonlijke punt aangekomen zwierven mijn gedachten weg van mijn laptop en gingen ze naar de verschillende reiservaringen die ik dit jaar met onze jongste zoon Diederik heb beleefd.

Op verschillende momenten hebben we dit jaar op plaatsen in Europa gestaan waar gebeurtenissen uit de Tweede wereld Oorlog hebben plaats gevonden. We waren in Normandië, op Omaha Beach en de andere stranden van D-Day en de strijd die na die dag volgde. We bezochten de Amerikaanse begraafplaats en de Duitse..... We waren in Oradour – sur – Glane. Klein dorpje in Midden Frankrijk. Alle 600 inwoners en de oorlogsvluchtelingen die er woonden uitgeroeid door een speciale SS groep. Wraak voor de landing in Normandië. We waren in Krakau in Polen, we gingen naar Auschwitz. Op de top van de productie van deze doodsfabriek in 1944 werden daar 12.000 'schepselen naar Gods beeld' per dag vernietigd. En veel dichterbij huis, we waren een paar keer in het bevrijdingsmuseum in Nieuwdorp.

En al die keren dacht ik en spraken we met zijn tweeën ook over deze vraag: Wat doe jij hier? Of iets anders: Wat zou jij doen? In oorlogssituatie.... En steeds meer gingen en gaan onze dagelijkse gesprekken ook over de situatie zoals die zich nu in onze eigen omgeving in deze en de komende jaren kan ontwikkelen. Zouden mensen ooit iets leren van de geschiedenis? Hoe ontwikkelen de dingen zich? In Nederland, maar zeker ook op wereldschaal, waar toch weer steeds meer populistische krachten en machten het voor het zeggen krijgen, of daar in elk geval op brutale wijze een poging toe doen.

We hebben het nog al eens over de samenleving van de toekomst. Hoe je daarin een bijdrage kan leveren die verbindt, die mensen bij elkaar brengt en milder stemt

ten opzichte van andersdenkenden, anders gekleurden, anders gelovenden, anders ge-aarden..... in plaats van afwijzender, afstotender, brutaler, extremistischer.... Wij als Hoekse gemeenschap haalden het nieuws afgelopen vrijdag. Maar er was nog meer nieuws... landelijk nieuws.

Wat een complimenten heeft deze gemeenschap en heeft dit dorp niet gekregen in de afgelopen dagen, in de media, van de burgemeester, van de synodepreses en van wie niet. Wat een gemeenschapszin in Hoek en wat een verbondenheid.

Jawel, jawel, de verbondenheid was er en is er. Eerst in de inzet voor en nu in de blijdschap om de herbouw van kerk en toren. Laten we het koesteren.

Maar hoe groeit die verbindende kracht nu werkelijk verder, ook naar andere thema's? Hoe kiemt de liefde en ontspruit het mededogen? Hoe ontluikt het erbarmen en wortelt de gemeenschapszin?

Broeder Jacobus geeft advies: Heb geduld... Denk eens aan de boer, zegt Jacobus, die geduldig blijft wachten op de kostbare opbrengst van zijn land, tot de regens van najaar en voorjaar zijn gevallen. Wees geduldig, en heb vertrouwen, onder de grond kiemt het zaad en groeit een kiem. En zegt hij erbij: klaag niet over elkaar. Jawel, ik neem het advies van Jacobus graag ter harte. Ik wil het althans proberen.

Maar bij het waardevolle van Jacobus, want ik geloof zeker dat meer geduld en eens een beetje langer rustig afwachten sowieso al veel goeds zou kunnen brengen in ons samenleven, in de maatschappij, in de kerk en in persoonlijke levens, moet ik toch ook denken - en daar sluit ik mee af - aan een ingrijpende tekst uit de musical Soldaat van Oranje. Meer dan 2 miljoen bezoekers inmiddels na vijf jaar dus er zijn vast mensen aanwezig vanmiddag die de woorden zullen herkennen.

Wat doe jij?

Woorden uit de songtekst 'Als wij niets doen drongen zich aan mij op bij het schrijven van deze preek:

Denk je soms dat dit ons leven niet raakt
Of wachten we tot de storm over waait....

....doen of je neus bloed is god geklaagd
we zitten te slapen, ons huis staat in brand
En je kunt niet weg 't is overal steek je kop niet in het zand

Als wij niets doen? Wie dan?
We zien toch dat dit niet kan
't is nu aan jou en mij.....

Denk maar niet dat dit geruisloos verdwijnt
Het gaat niet weg als je je ogen maar sluit....
....We kunnen niet blijven doen of dit niet bestaat
als wij niets doen, wie dan?
....verschuil je niet achter je hoge en veilige muur
je moet je zelf vragen als de wereld in brand staat:
wie blust dan het vuur (blus jij het vuur?)
't gaat over jou en mij.... als wij niets doen wie dan?

Wat doe jij?

Goede God, versterk in ons – de hoop
dat het kan – de wereld
omgekeerd

Amen.

Meditatief orgelspel

Zingen: 'Het zal zijn in het laatste der tijden' Lied 447

Kinderen komen terug in de kerk

Dienst van de GAVEN en GEBEDEN

Inzameling van de gaven onder pianospel en zang: 'Wij delen'

De collecte is bestemd voor de Plaatselijke Z.W.O., deze heeft de opbrengst bestemd voor het Ujamaa Centrum in Pietermaritzburg.

Om praktische redenen: Collecte bij de uitgang ook in de dienst en is bestemd voor Kerk en Pastoraat

'Wij delen'

Kerk in Actie-lied

melodie: 'Vrede van Christus' uit Hoop van Alle volken

Enkele woorden door de voorzitter van de Kerkenraad, dhr. Henk Siersema

Gebeden, – Dankgebed – Voorbede – Stil gebed

afgesloten met het gezamenlijk bidden van het 'Onze Vader'

Wat hebben wij veel ontvangen, Goede God,
We dachten veel verloren te hebben, en het was en is ook verlies.....
die oude kerk, met de herinneringen, aan mensen, aan gebeurtenissen....
Maar wat hebben we veel ontvangen....
Aan goedheid van anderen,
Aan gemeenschapszin en goede geestdrift onderling,
Aan inspiratie, bemoediging en kracht door Uw Woord en Uw Geest,
Wat hebben we veel ontvangen, deze prachtige kerk,
Om in te leven en geloven, te zingen en te janken, te rouwen en te trouwen,
Om er te dopen en er met liefde uitgedragen te worden.
Bovenal o God om Uw Woord, uw verhaal van liefde, hoop en richting te horen,
Om brood te breken, wijn te delen om anderen in onze goede gaven te laten delen.
O God, voor dat alles, voor dit huis, danken we u, bron van alle goed.....

En we bidden u dat velen met de ruimte van dit huis vertrouwd zullen mogen worden, dat we er gasten mogen ontvangen, plezier mogen maken, het goed hebben met elkaar.

Laat dit een plaats zijn o God waar, al is het soms maar even, de hemel open gaat, waar uw nieuwe wereld zichtbaar wordt, waar u zich vinden laat...

Zo danken en bidden we u op deze feestelijke dag,
Dag waarop we het werk van onze en van veler handen toewijden aan u,
En daarmee toewijden aan ieder mensenkind die hier schuilen wil,

Die een toevlucht zoekt tegen het soms onstuimig stormen van de tijd, tegen het beven van de grondvesten, tegen de verzengende hitte van het vuur.

Zo bidden we u ook vandaag voor mensen die ziek zijn, juist ook voor hen uit de kring van de gemeente, uit de verschillende kringen van familie en vrienden die hier graag bij hadden willen zijn maar dit niet kunnen, omdat ze te ziek zijn of te kwetsbaar.... Wees ook hen nabij o God en doe hen ook de verbondenheid ervaren nu ze wellicht meeluisteren via de weg van internet.

We zijn in onze gedachten ook bij mensen die we juist vandaag missen. Omdat we ze verloren hebben. Verloren aan de dood in de voorbije tijd. We weten nog hoe ook zij uitzagen naar de voltooiing van de herbouw.... Gedenk hun namen en troost hen die juist vandaag het gemis des te sterker ervaren. We bidden voor mensen die we missen omdat we hen verloren zijn door de tijd. Afgehaakt, op afstand, teleurgesteld. Of gewoon een verwaterd contact. Geloof, kerk, het raakt geen snaren meer. Tijd van voorbij..... o God, herder van alle mensen, wees al uw schepselen nabij. En leer ons om bescheiden te zijn in ons oordeel en ruimhartig in mildheid en gastvrijheid.

Zo danken en bidden we u o God, voor vandaag en voor de tijd die komt. Laat ieder van ons uw liefde ervaren en geraakt worden door wat u van mensen vraagt: leven in goedheid en vrede.

Hoor ons dan in de stilte o God wanneer we ons hart voor u laten spreken.....

.... Zo bidden we samen: Onze Vader.....

Slotlied: 'Kom laat ons deze dag' Lied 672: 1, 2 en 6 (zo mogelijk staande)

Wegzending en Zegen

Ga dan heen in vrede gedragen door Gods zegen:

De genade van onze Heer Jezus Christus,
De liefde van God de Vader
En de gemeenschap van de Heilige Geest,
Zij met u allen.

aansluitend zingen: Amen, amen, amen